

BORSSZEM JANKÓ

B—CS A JÓ PÁSZTOR.

Édes nyájam, ne légy kába,
Ne szaladj Amerikába!
Csahints oda, kis Jankókám —
Eleibe, Baross szógám!

Előfizethető a kiadó-hivatalban: Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Előfizetési díj: Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

Egyes szám 18 kr.

Nyájamnak.

— Husvétli szent beszéd. —

HÁLA isten! Husvét van megint,
Egy évvel fogyott a földi kin.
Szabad eszmék tüzkévéje ég,
De minálunk szent még a sötét.
Mért dolgoznál éjjel-nappal ébren? —
Hisz bünös czél a pénz és vagyon:
Kis kacsóid ölbe téve szépen,
Maradj koldus, édes magyaram!

Látod, én dúsgazdag pap vagyok
S kincstül néked egy eszmét adok:
A pénz népnek nem való dolog,
A szegények, ők a boldogok.
Lüktető szived termő kertében
Heved ezzel csillapítgatom:
Kis kacsóid ölbe téve szépen,
Maradj koldus, édes magyaram.

Mert szegénynek drága kincs: *a nincs.*
Üdv ajtóján fából a kilincs.
Néki, mig a sir rá nem lehel,
Mindig tűrni és bőjtölteni kell.
Ó, hogy nincs már módodom benne nékem,
Úgy sajnálom, ki se mondhatom!
Kis kacsóid ölbe téve szépen,
Maradj koldus, édes magyaram.

Majd ha a szent tespedés közül
Munka hí el, — úgy lehet, korán —
S új eszméknek szolgálisz eszközül:
Ám dolgozzál — de csak ostobán!
Munkáidnak gyümölcse ne légyen, —
Kopjék s ne kaparjon a karom . . .
Bár kacsóid elgyötörve szépen,
Maradj koldus, édes magyaram.

Majd ha érted, érzed a nyomort,
Melyet a keresztény válla hord:
Megalázva az izgága észet,
Mások jó dolgát vállvonva nézd.
A butáknak sorsa csak az Éden,
Ebbe juss bé, van rá alkalom . . .
Kis kacsóid ölbe téve szépen,
Maradj koldus, édes magyaram.

És ha szétnézvé, tapasztalod,
Hogy elmaradt országod, honod,
S a Kárpát és Adria közti űr
Alkotásnak nem szolgál terül:
Lelj vigasztalást a szent igében:
»Földi éltünk csupa siralom . . . «
Kis kacsóid ölbe téve szépen,
Maradj koldus, édes magyaram.

Ó remélj, remélj egy jobb hazát,
S benne pufók angyalok karát!
Átmeneti stádium e föld,
Boldog, aki itt éhen üvölt.
Ez lakik jól majd az üdv egében . . .
És most áldva int bucsút karom:
Kis kacsóid ölbe rakva szépen,
Maradj koldus, édes magyaram!

Melyik jobb?

Amit a tavaszra vártunk.

— Eredeti sürgönyök. —

Varsó, márczius 28.
Gurko tábornok kinevezte-
tett az osztrák-magyar
monarchia ellen működő
hadsereg főparancsnokává.
*

Krakkó, márczius 29.
Éjjel nappal dolgoznak a
sánczok emelésén, mert az
ellenség mozdulatai óráról
órára fenyegetőbbé válnak.
*

**Lemberg, márczius
30.** Az orosz hadsereg
zöme megindult a határ
felé. Kozákok roppant
számmal előzik meg és
visznek pusztitást min-
denüvé.
*

Brody, április 1.
Izsonyu állapotok. A la-
kosság eszeveszetten me-
nekszik, vagyonát, holmiját
elhagyva, csak hogy pusztá
életét megmentse.
*

Krakkó, április 2.
Egy sánczot az oroszok be-
vettek.

Amit kaptunk.

— Originális telegrammok. —

Tokaj, márczius 28.
Gróf *Árkövy Árbocz* kine-
veztetett a fenyegetett te-
rület fővizibiztosává.
*

**Békés-Csaba, már-
czius 29.** Nép s katonaság
szakadatlanul dolgozik a
gátak emelésén. Az áradás
mind veszedelmesb jelle-
get ölt.
*

Tokaj, márcz. 30. Az
olvadás által megdagadt
ár óriási hullámokban
hőmpölyg az alföld felé,
mindent elpusztítva és el-
boritva.
*

Poroszló, április 1.
Rémitő viszonyok! Min-
denki csak a menekülésre
gondol. Romba dőlni látva
otthonát, a lakosság el-
hagyja mindenét.
*

**Tisza-Eszlár, ápri-
lis 2.** A gát elszakadt.

Apró hírek.

+ **Személyi hírek.** *Házbontó Bálint*, a »szeszfogyasztási szövetkezet« egyik legtevékenyebb tagja, az új szeszadó-törvényjavaslat ellen memorandumot készül benyújtani. — *Boulanger* tábornok visszalépése folytán üresedésbe jött választókerületben — mint biztos forrásból értesülünk — *Enyed Lukács* ur készül föllépni. — *Kopralaghy Jarosláv* báró, volt főrendiházi tag és a »kék sasrend« keresztese, a kőbányai »sertés-egylet« titkárává nevezetett ki. — *Chapó Géza* ujjpesti volt rendőrhatósági hathatós hatos-észlelő és álkulcsos vitéz »Az én vallomásaim« cz. költemény füzért adott ki. — *Suba Gergely* községi esküdt egy fejős riskájának örvendetes megszaporodása következtében nem fog részt venni a keserű-szalóki hetivásáron. — *Waldapfel* Jenő gróf kinyilatkoztatta a mucsai csizmadia-czéh elnökének, hogy a jövő évadra két pár csizma fejelést nála fog megrendelni. — *Ruczaháti Tarjagoss Illés* a husvéti ünnepekre az árvizkárosultak javára »a kormány kárhozottak politikájáról és a végrehajtói dob lalálharangjáról« fog felolvasást tartani. — *Sanyaró Vendel* ma megjelent az Ur asztalánál. — *Nyeső Léni* szerelmi zálogtulajdonos, várakozási állományba vonult. — *Zichy Nándor* gróf lemondott a szentföld visszafoglalásának szándékáról és a nagyheti ájtatosságot a lánghi székesegyházikóban fogja végezni. — *Dr. Bunda Jóska* ur regényét javítás végett *Szücs* urnak adta át. — *Kujtorgó Éva* a hatóság által előírt irányu kéjutazást tesz szülőföldjére. — *Gurkenthal Efraim* libamájnok és maczeszmozsolás a vallásos érület előmozdítására irányuló buzgalmaért a »Lángos« egyletbe disztagul választatott. — *Polonyi Géza* erkölcs-, hon- és ügyvéd a fölötti bujában, hogy a somogyi kehely elikkasztásának leplezését elütötték a kezéről, rázlázban szenved. — *Csikiz Adoldrnak* a Teleki pályázatról szerencsésen visszaérkezett művét »A holdkóros szerelmi álmát« a dombiratosi műkedvelők óriási tetszés mellett előadták. — *Kúcsos Borbála* jelenti, hogy április 1-től kezdve az erzsébetteri vicze-kioszkban szükség esetén esti 7 óráig áll a t. cz. közönség rendelkezésére. — *A kikelet első fecskéi* megjelentek a láthatáron *Mudlicska Jura* és *Jandura Miso* derék tutajosok képeben. Felföldünk közéletének és a Vág-völgy faiparának e tevékeny »factorai« ugyanis dunai gyorsszállítmányukkal Budapestre érkeztek. — *Kecsavájó Balambér* aszfalt-lejtőnk és bájszemlész ma délben folyó ügyek elintézése végett kék szegélyű zsebbevalót vett. — Konstatálván, hogy a Szt. István társulatnak befellegzett, gf. *App-nyi Alb-rt* vette az ő esernyőjét és járt. — *Menachem Cziczeszbeiszser* fiatal zsidó- s vén marha-metsző »Maczeszmozsdák« czimen kiadja lyrai költeményeit. — *Simon cigány* első hegedüs keresményének felét az alföldi árvizkárosultak javára fordítja. Sok egy primástól! — *Abrányi Emil* ur, pécsi dalár és budapesti honfi, még mindig szereti hazáját. — *Sanyaró Vendel* ur, a jeles élettanász, felolvasást tartott a vízi bacillusok tápértékéről.

† **Brandt** pirula-gyáros érdemjelet kapott. Kit elcsuknak, kit meg kitüntetnek a — gyors hajtásért.

† **Szörnyen** meg voltak akadva a zsidók az idei husvétal. Nem találtak a pászkájukhoz szeplőtelen szűz lányt.

✂ **Az irodalom csecsemői** és felnőtt szopósai az idén is nagy reménykedéssel nyújták kacsóikat a *Karácsony-fia* felé. Sajnos, hiába, mint mindig. Nem oly könnyű a morosus Mikulás bácsikat megnyerni, mint a jó Jézuskát.

+ **A napokban** lengedezett tavaszi szellő S. Vendel állami díjnakot és a »Föv. Lapok« egy lyrikusát csaknem végzetes veszélybe sodorta. S. Vendel urnak sikerült megkapaszkodnia egy ögyelgő népszolgában (7589 sz.), de a szerencsétlen lyrikust felkapta a szellő a magasba, és félelmes gyorsassággal

röpítette a Rákos felé. Azóta nyoma veszet. Lapja 1 frt 50 krajczárnyi jutalmat helyezett kilátásba a nyomra-vezetőnek.

× **A kivándorlás** megakadályozására, miután a pásztorlevelek és egyéb enyhe felszólítások nem használtak, kormányunk hathatósabb eszközökhöz szándékozik nyulni: felszólítja Amerikát, hogy az egész uj világot kínai kőfállal rekessze el a bevándorló tótok elől.

> **Beteljesült: Fehér karácson, zöld husvét.** — Jobb is mint némely próféta jövendölése: zöld karácson, piros husvét.

& **Több arisztokratát** pazarlás miatt gyámság alá helyeztek a héten. Mint jól értesült helyről halljuk, a pazarlás abban állott, hogy egyik-másik 10 forintot akart küldeni az árviz-károsultak javára. Ily hallatlan tékozlás miatt a többiek gyámság alá tették. Kell a pénz a tavaszi fogadásokra.

□ **A lovar-egylet** felszólította az akadémiát, hogy a Karácsonyi-díjat, mint úgy is mágnástól eredőt, neki adja át, és keszkeedik róla, hogy minden évben lesz nyerője. Itt valóban az lesz, aminek szánya volt: *pálya* díj.

Tőle...

— Söhaj. —

*Debreczeni diákok, haj,
A világon nincs párjok, haj!
Kifogták a lovait
Ugy húzták a Halmait, ó jaj!*

A Czenczi néni kosarából.

— A mai ifjuság, ha pályát kezd, elhatározással mondja: vagy megnyerem az egész világ tetszését — vagy legalább a félvilágét. Közönségesen a második igaz.

— A családi tűzhely volt az igazi takaréktűzhely.

— A mai fiatal asszony szarvakat rak a férje fejére.

S ha be is vallja bűneit, akkor is kerüli az igazmondást; mert azt vallja, hogy a férjét — lóvá tette.

— Pótkávé, pótvaj, pótszerem.

— A mai lányok csak azért dobálóznak kővel — hogy kalács essék vissza rájuk — hogy a cziczám rugdossa meg!

Az Andrassy-uton.

— Adta északi szele! . .
— Ugyan, hagyja már azt az utálatos politikát!

Sanyaró Vendel nyögései.

— Lábszárcsontjaim recsegnek, porcognak. »Zsidó maga?« kiált rám főnököm. — »Leider nem«, rebegem vissza. »Hát akkor« — folytatja — »mit ropogtatja itt egyre a macszet?«

— »Nem maga lopott az én léczkerítésemből?« kiált rám egy városligeti majoros, nézve a lábszárvimtat.

— Vége a börtnek, kezdődik a — koplalás.

— Szorgalmasan hallgatom a böjti prédikációkat. Az ember minden vétkét a hus és vér szüli. Mégis jó valamire az a csont és bőr.

— A tegnapi szél kifújta a kalapom alól.

— Arra kérem az állatkert direktorát, engedje meg, hogy active vehessek részt a nagy etetéséknél.

— Hej, de könnyen hozzá szoknám a szegénységhez a Simor primás asztalánál!

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Absentius.

— Tegnap is délben keltem. Igy aztán megint ebédet reggeliztem, este vacsorát ebédtem, hajnalban pedig reggeliképen vacsoráltam egy heringet.

— A Tóni czálkelnert szeretem és általában csak olyan pinczérfigurákat tűrök magam körül, akiknek a frakkját használhatom sanyaru időkbén.

— He egy balek tulságosan megkinoz a szerelmi kalandjainak elmesélésével; ha a szerelem hevétől túlaradó kebellet ecseteli előttem imádotjának isteni bájait; és ha te untig jóllakván a baráti bizalomnak illetén nyilvánulásaival, avagy csömört kapván ama mennyei tökéletességü lény kellemeinek magasztalásaitól, az ömledező szerelmele te akarod rázni a nyakadról — csak azt a kérdést intézd hozzá egész bizalmasan: »hol szolgál?« És megszabadulsz tőle.

— **Távirat.** Szigorlaton *reponáltak*, kérem a pénzt ajra *deponálni*. — **Válasz.** Ez a svindli már nekem nem *imponál*. — **Végirat.** Leendő képviselői becsületelem koczkaztatva. Talán csak nem *exponál*? — Erre már az öreg 48-as sem *opponált*. Megjött a pénz.

Tisza-Eszlár.

Rettenetes dolog ez már —
Vizben uszik Tisza-Eszlár,
És vizben áll már azóta
Az a hírheft zsinagóga.

Mind hiába; váltig mondja,
Aki rügeszme bolondja:
»Viz se mossa le a foltot —
Az Eszterke vére folyt ott!«

Irodalom és Zene.

„Panni hagyományai.“ Meleg keblü szakácsnék épülésére írta *Sármány Kati*, özvegy és oklev. főzőnő.

„Egész uton hazafelé...“ Naplólevelek, megkezdte *Coburg Ferdi*.

„Mit háborgattok? Takarodjatok innen!“ Hitelezői számára rimbe szedte *Sláger Bandi*.

„Ily késő éjszaka ki jár?“ Találgatja *András bácsi*.

„Jaj, de csillagos az ég, — majd eszedbe jutok még!“ Népdal, a »P. Hirl.« hétfői zenemelléklete. Írta és *Hoitsy Pál* csillaglító urnak ajánlja *Légrády K.* gyomdász.

Husvétí öntözés.

— Csabáról. —

Szbrny. — Ha nem szakad át a gát —
Fiam Baross, vágjad át!

Szimics — Simák.

Vagy akasztás előtt, vagy akasztás után:
de én mindétig nyakon csipom a gazemberit!

M. András.

Dicsőffy Loránd

jubilált magyar színész a „Pannonia“ előtt.

Itt van virágvasárnapja, . . .
itt vagyok én! . . .

Banda!

Hunnia sinylődő művésze, szabad ember a Pannónia előtt! . . .

Tegnap csak száztizenötöd magammal álltam a kávéház előtti aszfálton, s jön egy rendőr, karon bök és rám rival: ne akaszszam meg a közlekedést.

Kaczagom Bartolót! Hát a hatóságok így segítik az elnyomorodott vidéki magyar színművészetet?

Közlekedési akadály vagyunk a színház előtt? Mért nem inkább a színházon belül?

Banda!

Különben a hatóságok kitesznek magukért az idén.

Ott van Szentés! 10, záge: tíz forintokat szavazott meg Hubaj társulatának fölsegélyezésére, és tagjainak megengedte a szabad koldulást! . . .

»Hibaj Hubaj, folyton bubaj!« zokogja az én Veraim. »Hatóságilag engedélyezett szabad koldus« — ez vagyok én most, az én jubilált agg fejemmel.

Banda! . . .

A tűzveszély kilyukasztgatta, kisajátította, kisikátorozta színházainkat. Kisült, hogy ezek a mentő lyukak csak arra jók, hogy az árvíz könnyebben ömölhessen be rajtuk. Tűz! Viz! . . . Hatósági engedély! . . . Direktori furfang! . . . Koldulási szabadalom! . . . Ettől megőrülhetne a jeges medve s kijózanodhatnék Lejár király.

Banda! . . .

Hiszen a dicső multban is voltak napok, midőn tengődünk és éhezünk. Egy kompániában voltunk: Egressi, Megyeri, Szentpéteri, Bartha, Fánccsy, s egy alkalommal nagy pénzre tettünk szert. Gabi jutalomjátéka volt, s akkora darabka szalonnát vett mint a kis ujjam, azt szopogatták mind az öten; én pedig mint legifjabb azzal laktam jól, ami lecsepegett; . . . de koldulni soha sem mentem! . . .

Zokogj magyar Thalia és idd meg a te könyeidet.

Banda! . . .

Ujházi adott egy potya bilétet, hogy azt mondja: nézzem még őt a »Konstanci abbé«-ban, miként exequálja a czimszerepet. Sziveskedtem betérni a nemzetiekhez s fogadásom ellenére bementem abba a kerepesi-uti tűzvészmentes theátrumba. Tisztán csak Edus iránti barátságból tettem.

Skandalózus forstellung! . . . még csak fiduciajuk sincs arról, amit játszanak. Kivált az ebéd jelenetben, mikor igazi levest és pecsenyét esznek s igazi bort isznak a binén, — akkor látszott csak, mennyire hiányzom én az anszámbeleből! Mihályfi pláne ott hagyja tányérján az egész pecsenyét érintetlenül, és Gabányi kiviszi a poharakat félig borral telve s a tortát alig megkezdve — és ki nem hörpinti a bormaradékokat és — mintha csak roléja volna — be nem vágja a tortát! Teremtő Czokvelin! . . . hát természetes játék ez?? . . .

Nézzetek meg engem, ti kulissza-legyek, mikor »Gréngójár«-ban még a kasérozott csirkét is felvágom, és Hamlettel mondvá: »biz isten elnyelem!« . . .

Különben épen abban a »Konstanci abbé«-ban győzöttem meg arról, hogy a nemzetiek, ezek a fogatlan szerep-szopogatók, abban mutatják az inspirációt, hogy sugó nélkül darálnak. Ó ti barázdabillegetők! . . . hát nem tudjátok, hogy a tűz felülről, de a szufia a szuffértől jön?

En ilyet soha se láttam. En a sugót mindig szemmel és füllel tartom. Vittem is valamire!

Banda!

Hogy lehet az, hogy eddig föl nem tüntem Beniczkynek? . . .

A nagyság átka. Csak az vigasztal, hogy nem állok egyedül; ime a párizsi kollegám Czokvelin! Ó a »komédia franczé«-tól — én a »nacionál«-tól szám vagyunk úgyve.

Banda! . . .

Ne busulj Czokvi! Majd vissza hívának még minket, de akkor majd nekünk áll feljebb, s Coriolánnal azt fogjuk mondani: »Nix dajcs!«

De ezzel a Czoklevinnel is mit foglalkozom? Megmart ő is, mint a többi hűtelen barát. Meghívtam a francia czöglinget jutalom-játékomra Tápíó-Szelére, és nem jött el!

Banda! . . .

Ott zsongunk a »Pannonia« előtt. Mily beszéd-törédekek! —

» . . . proporczió . . . majdling . . . fikszum . . . direktor svindli . . . angazsomá . . . konzorcium . . . perköltség . . . penzió . . . gazember . . . operette . . . akasztófa . . . primadonna . . . kormánytanács . . . szubvenczió . . . desperáció, . . . krach . . . disznóság, . . . banda!« Megannyi szerte potyogó könyfű. Csak egyszer hallaná Tisza Kálmán!

Kegyelmes uram!

Ne sajnálja, jöjjön egy kapuczinerre a »Pannóniába«!

Könnnyü Szacsvainak: neki Kolozsvár a Jeruzsáleme. Hova menjek én? Privigyéről a direktor elszőkött a garderóbommal, csak a defteremet hagyta hátra.

Ifjam, Gyenesem: borulj a nyakamba és zokogj a te mestered sorsán.

Te meg, Pista, szólhatnál a vízfogyasztó házi ur Miklósnak, protegálna be vezetéki csapfelügyelőnek.

Banda!

Tinike a színházban.

„Constantin abbé.“

Keserő család!

Mily epedő vágygal jöttem, mily izgalommal vártam a függöny felgördülését, hogy én ime most egy valódi francia darabot látandok színről színre, szemeim elé tárulnak azok az idegrázó rejtelmek, melyeket a felsőbb tanodánkban még egy lány sem ért meg teljesen.

Csak titkon érző lelke ohaivta sejt.

(L. Lehelváry »Irodalomtörténet« 106. o.)

A szenvedély megrendítő kitörése helyett silány bajok, amelyek legfőlebb egy normalistát érdekelnek. Nem az idegengerlő pézsma illata árad el a darabon, hanem a közönséges, polgárias, pórias, házias petrezselem szaga. A petrezselmet sem a levesben, sem a bálban, és mátul fogva a színházban sem szeretem. Nem vérizgató pezsgő ez, hanem enyhe mandulatej. Dumas, kit szívem és derekaljam legtitkosabb rejtekében őrzök, kinek oltárán hány szál titkon meggyújtott gyertyát égettem el: be más szellemi tápot is nyújtottál te az én szomjas lelkemnek!

Abbé! Már e név is mily varázsszal hatott rám! Vártam egy lovagias érzelmű, a boudoir titkaiba avatott, mindenütt bejáratos, szerelmi kalandokba bonyolult francia abbét. És ime: ez a Constantin nem is abbé, hanem falusi papocska, ki a romantikáról fogalommal sem bír, és japáni saláta helyett fejes salátát eszik kemény tojással.

És a többi személy!... Az a buta szerelmes, kiből harapófogóval kell kiszedni a vallomást! Nekem a vallomásról egész más fogalmaim vannak. Ki az én szerelmemet meg akarja hódítani, annak térdre ereszkedve, kezét szívére téve, másik kezét esküre emelve, az érzelem túlómlásától áradozó szavak gátot nem ismerő hullámai-val kell ostromolnia az imádott keblének szirtjét, míg a

beleegyezés igenjének csolnakát el nem szakította vas lánczairól, a mely csolnakon azután a szerelem elvitorláz a boldogság révébe.

És itt az ifju szerelmes szökik az imádott lány elől, mert sejti (a maffla!) hogy ez is szereti és mert tudja, hogy a lány nagyon gazdag. És a lány? Nem hiában hívják Bettinek, de olyan együgyű is! Még ő fut a mamlasz legény után, sőt a kezét is megkéri.

Csak nekem volna 20 millió hozományom mint Bettinek! Tudnám mit tennék vele. Ujab téma az ábrándozásra.

A többi személyről nem is érdemes beszélni.

Az egész darab silány! Sem elcsábítás, se szöktetés, se tiltott szerelem, se leleplezés, zsebkendők fölcserélése, öngyilkosság, se pathosz (Rákosi, Beöthy »A tragikumról« 78. és 226. l.), se idegesség. Semmi, semmi, semmi!

Csak Czenczi néaninek tetszett. Ugy bele mélyedt a darab morálijába, hogy vele (Abszival óh!) összenézhetünk. Szemeink találkoztak az ürön át és a rokon lelkek kiváltották érzelmeiket, s a darab hátralevő részét lelkeink karöltve nézték; így volt csak lehetséges a fád beszélgetést végig hallgatni.

„Bölcs Salamon.“

**Ha szerzője volna Dóczy —
Mit szólna most jó Bánóczy?**

Egy kíváncsi izroelitó.

*

**Ha már nem akadt nyerője,
Tudnánk, ki hát a szerzője?
Szólj! Alakot ölts!...
Hallgat Salamon, a bölcs.**

*

Az Énekek Énekéből.

Oh Szulamithom, aranyos; négyszáz aranyos mátkám!

Mely édes a te szerelmed, mátkám; színméz csordul a te ajkaidon.

Fejed mint a Karmel hegye, hajad miként a király bibora.

Nyakad hasonlatos az elefánt csontjából való toronyhoz; szemed miként a Hesbon tava a Bath-Rabbim kapujánál; orrod miként a Libánon csúcsa, a mely Damaskus felé néz.

Kinyújtám kezeim szerelmetesem felé, de eltűnt előlem az én kedvesem; lelkem örvendett mikor szavát hallá. Keresém őtet, de nem találám; szólítám, de ő nem felele.

Megtaláltak a poroszlók, megverének és megsbesitének és leránták az én ruháimat.

Oh galambom, a ki sziklák bensejében lakozol, elrejtve meredek szirttek közé, mutasd meg nekem a te ábrázatotod és hallasd vélem szavad hangját. Hangod kellemetes pengésű és édes a te ábrázatotod. (2. 14.)

Jogászi lyra.

— Szerelmi intés. —

Nem, nem koholmány; való tény, leánya,
Ó miszerint én híven szeretlek,
S bizton hívém, hogy vagyok illetékes
A bírására drága szívednek.

Mert nem az önzés rideg szempontjából
Szabályzom lantom édes hangjait,
Szívem csupán csak szerelmedre czéloz,
Mellőzve ingó- s ingatlanjaid.

Vitattuk gyakran egy szökés esélyit
És megegyeztünk végül ez iránt;
De érintém, egy légyott alkalmával,
Ennek daczára engemet mi bánt.

És im, szökésünk tervét illetőleg
Hiába rejténk minden adatot:
E hó elsőjén hogy találkoznánk mi,
Édes anyádnak tudtul adatott.

S a bűsz szülő, önkénnyel ignorálva
Illemszabályt és etikett-szokást,
Ezen bizalmas érintkezés ellen
Írásban emelt rögtön kifogást.

...Tegnapelőtt kelt levelét ma vettem,
Hol többi között az is mondatik:
Nyerészkedési rút szándék vezérel
S szerelmem nem tart mától holnapig.

...Vergődik szűm a szégyen tengerében,
Mint a mikor egy léket kap a csónak,
Mert kényes vagyok renomémra nézve,
A jellememre is vonatkozólag!

Tekintve, miként tarthatatlan immár
Ez állapot, e bűbánatbani,
Szíved, hogy milyen álláspontot foglal,
Siess, ó lányka, nyilvánítani.

Ó, hogyha az a levél megfelelné
Intencziódnak! Nem, nem hihetem!
Világosíts föl postafordultával,
Ó mert különben oda életem!

Annyival inkább várom leveledet
És szerelmednek biztos zálogát:
Mert ellenkező esetben, mint mondtam,
A létnek mondok én jó éjszakát!...

Josef Kovács

virtigli infanterista a Károlyi kaszárnyában.

— Háboru lesz. Elbucsuzok a Kati kézi lánytól. Mert ha ott veszek, nem baj. De ha visszajövök, akkor kriksz metáliám lesz. És azér szívesen kapulál egy szakácsné is.

— Kérdi tőlem a Kati, hogy mi az, mikor a mult vasárnap négyes kubával antretoltam előtte? Hát a virtigli vergóniára nem tellett. Egy krajczárt szénre kellett pótolni. A firer ur parancsolta. Mert hogy disznó hideg volt.

— Nem hiába van sicz bojtom; mer ha vasárnap délután végig megyek a Széchenyi promonádon és rávetem a szememet valami fehér népre, az menten oda kap a szívéhez. És én büszkén jelentem: Infanterist Josef Kovács treffer!

— Elküldött a firer ur Magyar, vátsak neki »Budapest« ujságot. Betüzöm, hát mi áll az elején? — »Vannak *egyesek*...« Tyhü, azt a tentába rekedt hézagos pofádat! — *nekem* mondd, hogy vannak?

— Sir a Kati, hogy háboruba köll menni. »Hagyd el lotám, ne öntözködj!« mondom neki; »a felczugban ugy is ázunk majd ölöget!«

— Nem csak minket mobilikál a bécsi kriksz-miniszter ő excellentiája; de hány lota csak van a budapesti garnizióba, valamennyinek klumpenné facsarodik a szíve, ha mink elmegyünk.

— Nincsen olyan egreczér placz az egész világon mind a Széchenyi promonád. Ott nem a kapitány ur, hanem a baka szíve kommandéroz, hogy mikor köll a »knitt!« és mikor a »nider!«

A Kati kézi lány, az uj siczbojtom meg a virtigli vergónia: ez a három az én legkedvesebb *ploprieté*tem.

— Ha a Kati kézi lányt a siczbojtomra, a virtigli vergóniát meg a bal pofámho szorithatom, akkor nem cserélnék még a *divizió János* urral se!

— Tudod-e mi a szubordenáció? oktatom a fiamat. Hát ha, teszem föl, ujdonat uj pipából füstölsz és én aszondom neked: »Ejnye de akkurátus pipád van ecsém, kinek vetted?« — te meg haptákba vágódol és aszondod: »Apám alássan lejentem: kendnek!« — no hát te csupaszfülü: ez a szubordenáció!

— Disznó mód csunyául káromkodott az Ambrus cigány a priccson, mikor kurta vasban nyomta. »Mit csinálsz, te cigány?« kiátott rája a prófusz. »Ormester ur, alássan jelentem: *kézzel lábbal* imádkozok!«

FORGÓSZÉLZEN.

C—g F—d. Szeretném tudni, a széltől elkapott korona után hogyan lehet méltósággal szaladni?

Tönődések

Seiffensteiner Solomontól.

☆ Oz opertül o partás tortota ed lekcziónt o Sonyoró oreságnak, hojd ovakodja mogát a sok évés-tül, mer o küvérség o legnadjop boj, o szív elzsirosodjo mogát, köngyen megöti o gota stb. Nu hát ezen nem sadálkozta mogát rajta senki, mert o partás ór ed kompetent ember o küvérségben. Minek sadálkoznak hát okkor rojto, ho a Herczeg János oreság

prédikáljo o gozdogság ellen? — ü todja legjobban mi lehet oz emberbül ho gozdog.

☆ Oz onteszemit oreságok nem ozér horogugyák mogokat o zsidúkra, mer nincs nekik Jézus, honem ozér mer von nekik krisztos.

☆ Milyen sak bohéme (morha) gandal, hojd ü van edj bohéme!

☆ Forcsa! O ház csak túb mint az odvar: mégis nadjobb oreság oz odvarmester mint o házmester.

☆ O pesszimisztok oztot mandanak, hojd oz ember ed állot, omelik meg von verve észszel. Forcsa, hojd sakszor éppen ük vannak megkimélve ettiül o sopástul!

☆ Hod is lehet kívánni oztot, hojd o Korátsoni dijt odjonak oda Hosvétkor!

CYCLOPEDIA.

Borostyán = beszivódik. — Lapda = szerkesztőség. — Visio = nincs a budapesti vízvezetékben. — Mellékes = dekorált. — Kinevezés = kirándulás lélekvesztőn. — Antikrisztus deficit. — Szívbj = uzsora. — Bajnok = pechvogel. — Vajudik = köpül. — Embarras de richosse (risesz) = Istóczy ur állapota. *) — Apácza = sétabot.

*) Magyarázza meg a keresztény olvasónak az ő saját külön kohnmórrja.

Sürgönyváltás.

Szófia, márczius 26.

Mamám. a szomszédban tűz van. Mit csináljak?
Félek!

FERDI.

Páris, márczius 27.

Kérj tanácsot gr. Waldapfel Jenőtől. O jó barátunk és nagy politikus.

CLEMENTINE.

Pokrócz Ádám vasuti kalauz

nyájaskodásai.

Aszongya: »Tehelyi mert vasutyi,
Magyar állam fizetyi!«

— A nemzeti diátrumban egy darab járja, melynek a czime „Kupétában”. Abban egy fiatal utas jádzik a Pálmaji nacsságával. A darabról azt beszélnek, hogy »I. osztályú«. A drámai inspektor urak azt mondták rá, hogy *mehe!* Csak aztán valami erősen de ne kupiczálják a kritikus kalauzok.

— Tennap egy III-ad osztályú kupétában egy pasazsér az újja hegyit ott felejtette az ajtóban. El is ordította magát, hogy rá csaptam. Mondom neki, mit kajabál ugy? Hiszen tudja azt mindenki, hogy nem jó. Mer ha jó vóna,

minden pasazsér oda tartaná az újját az ajtó közzé. Hát nem jó beszítem?

— Második csüngetéskor ha fehér harisnyát látok *piros szalaggal*: akkor már zikker, hogy a távjelző „szabad”-ra áll.

— Megbabázott egy menyecske a czukkon. — »Miesoda spektákulum az ott?« — kérdi tőlem a téns főnök ur. — »Gyerekség!« — felelem neki.

— Hiába mondják: központi pályaház; mégis csak mindéig a »legyes» marad a *centrum*.

— Kár az a nagy gázsi a kocsimesternek; hiszen csupán a káromkodásából is legényesen megélne.

— Levelek. —

Tudatlak Étsem Istvaés Imbre, hogy küldök 4 zák körpánt és két főt Dohánt és ara kérlek, hogy az marhákra jo godot visezjék és az lovakbol vagy Néd Darabont petékre hozátok fel,

mert az péztre sügségünk vadony és P. vejinel vadon két ökör há otson adaj vedetéek még. és az p. Jakab két ökrít és Nézetik még és ha 500 fm foritét oda ada tehánt vedetéek még én le métem volna De nemjol érzem magamont és az mar hákont jól el redézék és ha lehut egy keves Türont tsináltosatok az ház sügségére és ha fel jotok tsak edik jojon fel, hogy az tona Ne maradony gazda nélkül és az sogáknak nem lesz Dogok tehánt tedétéek gane hordani

maradok jokivano batyátok
N. N.

Tudatlak, hogy marisnak küldök kötösnek valont es az Dermék számára Egy nadrag Egy leibi adatok által.

*

Az Disztölt Dekindedés üyvét urnak Ditzötletire es szivesekire iken szeben Kerem és bocsásan hoy az Derminusra nem érhettem mert az kézbesítést 11 Dezineyétiken kabtamek Délután 4 óraker De aközbe iken nay az szerencsetlen sek mert az nőm iken nayan betek Hoy azt sem tutám Hoy életbemaít vay sem dehát iken szében Kérem és szives Kéyyen ne desék az nay Kölcskemet Kiváni mert az bénzt uy sem dudam szenyérnab előtt mek Fizetni de akor minden heyán nekün és Kérés nekün mek Fakam Füzetnú mert most uy is sok az Kölcsken az betek Felesékemre Demék ezer zsében keren az Dekintezék üyvét urat Desék el várnyi.

R. M.

Vérmes. A lelecz-kérdés gyökeres orvoslása teljesen nem sikerült még sehol; nem is fog, míg társadalmunk egészségesebb alapokon meg nem újhodik. De enyhíteni e sajtó sebet aránylag sikerült Amerikában s az európai Nyugaton. (A lenézett Keleten nincsen rá szükség.) Ez idő szerint biztató mozgalom indult meg a fővárosban is, melynek népesedési mozgalmában hajmeresztő rovatot képez az u. n. »törvénytelen gyermekek« halála, az angyalcsinálók és szörnyű industriája. Épen kapóra adta ki most a »Franklin« társulat dr. Faragó Gyula könyvét. Czime s tárgya »Világ árvája«. A szerző behatóan foglalkozik e bús tárgygal s erős reményünk, hogy műve, mely tanulmánnyal s kritikával szól hozzá a dologhoz, az égető kérdés gyors és kívánatos megoldását elő fogja segíteni. A gr. Károlyi Sándornénak ajánlt könyvet Faragó József Münchenben művelődő magyar festésomban bánatosán megható czimrajza ékesíti. — „Sopron.” Lapjuk márcz. 17. és 21. számainak ünneplő czikkei méltó jutalma oly érdemes férfúnak, mint a milyennek mi is ösmerjük Sugár Sándor urat, ki városa, megyéje s az »Agricola« javára 25 év óta működik nagy sikerrel. Teljes szívből csatlakozunk az önök érzelmeihez. — Z. A C tréfa kissé homályos. Annál ügyesebb a másik. — Ingy. Egyelőre csakis köszönetünkkel adózhatunk. — F. A »Magyar Salon«-ról röviden csak annyit, hogy az diszben, tartalomban számról számra halad. — Knr. Tudomásul vesszük. A másokra élkes beszédű Illésünknek lesz gondja. — „Muszka.” Az ilyen tréfák, még a sikerültek is, bántók. A szomoru-füzes sirdomb rajza s a gyászkeret egy elhullott paripa emlékére, nem a mi izlésünk. — F. H. Ha rajtunk fordulna meg, akár duplájával szolgálnánk, hogy kétszer is olvassn el küldeményeit, melyeknek jó része most is jó. — Csllgrg. Nem is háborut üzentünk mi önnek. A csomóban akadt néhány »jontofig« falat. — Bmtr. Kezdetnek biztató. — Bécs. A »jubilaeumi műkiállítás közlönye«, a németnek magyar kiadása, ha egyidejűleg jelen meg amazzal, nálunk is pártolásnak

